

DE MISLUKTE OMHAAL

Nico Dijkshoorn

De Mislukte Omhaal

En andere verhalen

INSIDE

© 2021 Nico Dijkshoorn
Omslagbeeld: Harmen de Jong
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6141 5
ISBN 978 90 488 6142 2 (e-book)
NUR 489

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Met dank aan Voetbal International

voetbal
INTERNATIONAL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met dank aan sportvereniging MMO Hoogmade.

Inhoud

Vestje	9
Andy	12
Nouri	15
Zij waren van ons allemaal	17
Liefdadigheid	20
Naïviteit	23
Ajaxgevoel	26
Kleedkamer	29
Wissel	32
Arie Haan-gedrag	35
God Zlatan	38
Wim is dood	41
Zwelgen	44
Oude helden	47
Puck	50
Calimerogedoe	53
Nederland wil vrouwenvoetbal	56
Robben redt	59
Menzo	62
El Sierd	65
Kostuum	68
Clubliefde	71
Herinneren	74
Lachband	77
Ooit Geweldige Voetballers	80
De GOAT	83
De verkeerde jas	86
Muurligger	89

Verhockying	92
Biografie van Louis: deel 1	95
Biografie van Louis: deel 2	98
Doedelzak	101
Edgar	104
De Wet Der Nederige Verontschuldiging	107
Meneer Van Basten	110
Jezus met een paardenstaart	112
Frank en Ronald	115
Frank Kramer	118
Steven, Ryan en Rafael	121
Lege batterij	124
Zo niet Zidane	127
Dorfie en Petje	130
Voetbal Is Oorlog	133
Henk ten Cate	136
Afellay	139
Spijt	142
Ihattaren	145
Uitgelachen	148
Jassie	151
Het gezicht van Cillessen	154
Jongen om erbij te hebben	157
Kan ik ze nog raken of niet	160
Teamspirit	163
De Kuip	166
De Mens In De Voetballer	169
Van medeleven ga je beter voetballen	172
Leiders liggen niet	175
Psychopaat	178
Lukaku	181
Maaiset	184
Clubmascotte	187
De schaamte voorbij	190
Dopinggebruik	193
Omhaal	196

Dick de Eerste	199
Elektronische BH Maffia	202
Taalgebruik	205
Voorselectie	209
Voetbal zonder publiek	212
Bevrijdingsdag	215
De Vos tijdens corona	218
Samen-Met-Messi-Foto's	221
Pieter de Waard	224
Vechten en huilen	227
Wout gromt en stamp	230
Stilte	233
Alleen maar ellende	236
Close-up	239
Voetbalhoogmoed	242
Memphis en de rest	245
Heldin	248
Een gek in de selectie	251
Hyballa	254
Spelersraad	257
De rug van Louis	260
Neem Louis	263
Disney-docu	266
Het Scherm	269
Schaduwspringen	272
De ultieme cultheld	275
Beste Buitenlandse Schreeuwuilende Voetballer	278
De VAR	281
Omgaan met verlies	284
Voetballers ontmoeten	287
Wie gaat het Wesley zeggen?	290
Vintage Willem	293
Bij Dick thuis	296
Muisstil kampioen worden	299
Methode Van Gaal	302
Perr Schuurs	305

Plastic bekertjes	307
Knaubi Weisskugel	310
De Mislukte Omhaal	316

Vestje

Ik wil net zo'n grijs vestje als Marcel Keizer, de coach van Ajax. Het is een vestje dat je optilt. Al verlies je met 9-0 van VVV, dan nog denken de mensen thuis: 'Leuk vestje. Zou mij ook goed staan.' Het kan bijna niet anders of heel veel Amsterdammers lopen binnenkort ook in zo'n vestje. Zo gaat dat in de voetballerij.

Je kijkt als Amsterdammer, samen met je vrouw, naar voetbal en zij roept dertien keer op het verkeerde moment 'buitenspel!'. Je loopt naar de keuken om in de rust een zalmzalade te maken, want het is zondag, en daarna hoor je haar zeggen: 'Zo'n vestje zou jou ook goed staan.' Je negeert dat eerst. Vijf minuten later zegt ze het weer: 'Ik vind het een mooi vestje. Niet te donker, niet te licht. Mooie snit.' Je weet niet wat een snit is.

Je zegt: 'Gaan we nou opeens over vestjes zitten te lullen? Die kale horror-acteur zet iedereen op de verkeerde plaats. Die moeten ze kroketten laten verkopen op De Toekomst, die er voor hem niet is bij Ajax. Ja! Ik maak een woordgrap. Alles beter dan jouw gelul over vestjes. We hebben het hier over voetbal ja!, waar de is de mayonaise?'

Een dag later sta je in Modemagazijn Leo & Rob en je kijkt in de spiegel. 'Heb je ze ook een maatje groter?' Gezoek in het magazijn. 'Nee, allemaal op. Ze zijn niet aan te slepen. Iedereen wil er een. Zo'n gekkenhuis is het niet meer geweest sinds dat petje van Martin Jol. Wilde ook iedereen. Een dikke kop met een petje.'

Nu wacht ik op de eerste grijze vestjes aan tafel bij *De Eretribune* of *Studio Voetbal*. *Rondo* sla ik over omdat ik dat kleding-technisch geen interessant programma vindt. Alles wat Jack van Gelder aandoet, lijkt uit het Zwarte

Woud te komen. Jasjes die een ander heel leuk staan lijken bij Jack op jasjes uit een Duitse erfenis. In elk jasje lijkt Jack op een Duitse varkensboer.

Overigens, inhoudelijk vind ik *Rondo* ook niet interessant. Dit weekend vroeg Aad de Mos zich af waarom de beslissende wedstrijd tegen Zweden niet in De Kuip wordt gespeeld. Iedereen keek naar Ruud Gullit, maker van schijntollige kleedkamerdocu's en assistent van de bondscoach, en die had er het volgende over te zeggen: 'Mooi gras in De Kuip.' Daar moest iedereen erg om lachen. Hahaha, die Ruud. Zat lekker geld te verdienen naast Jack en dan heel arrogant over het gras in De Kuip beginnen. Hilarisch. Ik dacht: een roomboterrondo overdwars in je melige mond.

Ik ben vooral benieuwd wie er voor het eerst een grijs Marcel Keizer-vestje gaat dragen bij *De Eretribune*. Het is natuurlijk gewoon het clubkostuum, maar Keizer tilt het vestje naar een heel ander niveau. Henk ten Cate probeerde dat ook. Die liep als hoofdcoach twee jaar lang te paraderen in een maffiakostuum. Zwarte hemden met zwarte stropdassen, zwarte schoenen en zwarte riemen. Het was alsof heel Ajax elke dag oefende op het overlijden van Sjaak Swart. Iedereen bij Ajax moest Henk ten Cate opeens Vinnie Luciano noemen, anders lag er de volgende dag een paardenhoofd in je bed.

Marcel Keizer doet het veel beter. Die laat elk weekend zien dat je er met een haarziekte niet uit hoeft te zien als iemand op afdeling 4b van een gesloten inrichting. Kees Jansma vind ik ook een mooie kale man. Oud-Heracles voorzitter Jan Smit bijvoorbeeld weer niet. Die kan aandoen wat hij wil, maar je moet naar dat hoofd kijken. Ik vind Jan Smit aanstootgevend kaal. Het luistert heel nauw. Glenn Helder: schitterend kale man. Jan van Halst: gevalletje gedwongen opname.

Glenn Helder, nu ik hem toch noem, die – en daar moeten we ons petje voor afnemen – wanhopig het spijkeroverhemd van Zeeman weer hip probeert te maken, tot nu toe helaas met weinig succes. Maar waar had ik het over? Oh ja, het grijze vest. Nu zult u als voetballiefhebber zeggen: Nico, wat zit je uit je nek te lullen over mode? Wij willen een gedegen analyse over de naar achteren gekantelde driehoek bij Sparta, die op dit moment

voetballen alsof ze vijf naar achteren gekantelde driehoeken meedragen in hun voetbalbroekje, maar dan zeg ik: ja lezer, juist nu over mode!

Ik heb ooit zitten slapen en dat gebeurt me niet nog een keer. Ik zag, met eigen ogen, de opkomst van het John de Wolf-overhemd. Ik heb dat toen onderschat. Ik zag John af en toe tijdens een interview in een van zijn overhemden over voetbal praten. Ik dacht: Mondriaan met een hersenziekte. Ik dacht: dit hemd is ontworpen door Rob Scholten toen hij net had gehoord dat hij geen benen meer had. Ik nam het toen niet serieus. Ik dacht: nooit zal er iemand anders dan John de Wolf zo'n hemd dragen. Het zag eruit alsof Picasso midden in een hersenbloeding nog snel een overhemd had geschilderd.

Ik zat ernaast. Dat overhemd was een hit. Je ziet ze nu nog wel eens liggen in een kringloopwinkel. Dan hebben mensen er onderzetters van gemaakt of een keukengordijntje. Daarom sta ik nu op scherp. Dat zal mij niet meer gebeuren, dat ik als columnist mode-technisch een verkeerde inschatting maak.

Daarom zeg ik het hier nog eens: Marcel Keizer zal over vijftien jaar worden herinnerd als de man die Het Grijsje introduceerde. Als de man die liet zien dat een kaal hoofd boven een leuk vest heel goed kan werken. En oh ja, als de man die Ajax binnen een maand wist om te toveren in een elftal vol mentaal kreupele voetballers.

Andy

Ik las in *Voetbal International* een interview met Andy van der Meijde. De kop boven het artikel luidde: 'Stond ik voor de harde kern in mijn onderbroekje'. Ik dacht: niet alleen voor de harde kern, komiek. In het interview vertelt Andy eigenlijk een heel interview lang waar hij allemaal in zijn onderbroek voor heeft gestaan. En het maakte hem geen reet uit, want niets maakt Andy van der Meijde een reet uit.

Je kunt de vraaggesprekken met dit soort gekkies van tevoren uittekenen. Ze hebben nergens spijt van. Als hebben ze zwaar onder de LSD een vuurpijl uit hun kont richting de bestuurskamer geschoten, dan nog kijken ze daar tevreden op terug. Al die verkeerde auto's voor veel te veel geld, de verkeerde vrouwen, de verkeerde kleding, het is het allemaal waard geweest.

In het geval van Andy van der Meijde klopt dat precies. Het is zijn verdienmodel geworden. Hij is, 44 kilo zwaarder dan tijdens zijn carrière, de ex-junk die nu zijn geld verdient met heel hard lachen om zijn eigen grappen. Dat doet hij in een auto en het wordt blijikbaar door heel veel mensen gezien als een verbluffend origineel concept. Voor de vorm zit er steeds iemand uit de voetbalwereld naast hem, zodat hij niet in z'n eentje zit te lachen, maar ik denk dat dat helemaal niet nodig is.

Je kunt dat programma, nu nog op internet maar binnenkort ook op de televisie, veel goedkoper maken. Zet Andy in een auto, laat hem door een stad rijden en hij ziet allemaal dingen die alleen Andy ziet: 'Kijk, een vrouw met twee tietes als waterbedden. Die heb ik nog lekgestoken toen ik met zes hoeren ergens in Praag wakker werd. Geen idee hoe ik daar terecht kwam.' Daarna weer de gulle lach. Zet Andy in een auto met een versnellingspook

en je weet wat er gaat gebeuren – hij legt zijn hand eromheen en zegt: ‘Ongeveer mijn maatje. Hahahahahahahahaha.’

Er zijn wel meer voetballers die heel veel geld verdienen aan hahahahaha, maar niemand is zo schaamteloos hebberig als Andy. Toch gaan voetballers graag naast hem in de auto zitten. Veel Ajacieden en ex-Ajacieden reden met hem mee. Dat snap ik wel. Als Erik ten Hag je coach is en Edwin van der Sar je baas, dan snak je naar één keer lachen in het jaar. Desnoods om Andy.

In het interview, waar je de gierende lach zelf bij moet denken, gaat het onder andere over zijn overgewicht. Kilo's te dik arriveerde hij bij PSV. Hij heeft geen minuut voor ze gespeeld. Gieren! Terwijl ik het interview las, dacht ik: hoe zou ik reageren als ik naast hem zat? Zou ik net als een van mijn favoriete mensen, Wim Kieft, heel besmuikt mee gaan zitten lachen om die ordinaire grote-lullen-dikke-buiken-humor? Ik hoop het niet, maar als zelfs Kieft naast Andy gaat zitten lachen, dan is er toch iets gekks aan die hand.

Wim Kieft heeft meer in zijn neus gestopt dan Andy van zichzelf in vrouwen heeft gepropt en toch is Wim Kieft altijd de jongen gebleven die liever iets anders goed zou hebben gekund dan voetballen. Dat voel ik bij Kieft, de permanente melancholie en de spijt dat het allemaal zo laat in zijn leven pas goed is gekomen. Ik bewonder zijn wederopstanding. Ja, ik weet het, hij werd geholpen en hij kreeg een van de beste schrijvers van Nederland in zijn kielzog om het echte levensverhaal te vertellen, maar Wim Kieft is niet trots op al die verloren jaren.

Andy van der Meijde wel. Sterker nog, Andy IS een halve eeuw mislukken en daarna kijken of je er nog wat geld uit kunt slepen. Blijkbaar is daar een markt voor. Ikzelf droom er wel eens van, dat ik zes dagen naast Andy moet zitten. Ik denk dat ik me bij de eerste rotonde als een balletje van vlees uit die auto zou laten rollen.

Hoe zou ik zijn, naast Andy? Hoe bestrijd je dat bombardement van banaliteiten? Hoe moet je kijken als Andy, voor de duizendste keer, met het volume van een opstijgende straaljager, aan je vertelt in welke steden hij een

geroosterde kip boven op zijn hoofd heeft gezet en daarna naakt boodschappen deed. 'Dus ik die slagerij binnen, met die kip op mijn hoofd. Hahaha. Ik doe net alsof ik achterlijk ben, ik zeg: Verkoopt u kip? Verstonden ze niet want ik was blijkbaar in een ander land. Ik maak vliegbewegingen. Ik doe het geluid van een kip na. Met een kip op mijn hoofd. Hahahaha. Nou ja, dat soort dingen man, gek doen, heerlijk.'

Misschien zou ik ook dom lachen, maar ik hoop dat ik het volgende tegen hem zou durven zeggen: 'Ja, lachen Andy, maar wat voel jij nou eigenlijk, Andy, als je naar René van der Gijp, Rafael van der Vaart, Pierre van Hooijdonk en Theo Janssen kijkt? Denk je dan niet: waarom vragen ze mij niet? Dat moet toch vreselijk zijn, dat niemand jou serieus neemt. Dat je alleen maar mag opdraven als ze iemand nodig hebben die met een dikke rooie kop nog eens een keer vertelt over de keer dat hij op een fiets bij een Chinees restaurant naar binnen reed. Doet dat geen pijn? Als je Theo Janssen hoort praten over tactiek en looplijnen en je ziet de andere mensen aan tafel knikken, denk je dan niet: waar ging het mis met mij?'

Nouri

Ik ken Appie niet. Dus zal ik hem ook niet zo noemen. Abdelhak Nouri debuteerde op 21 september 2016 in het eerste van Ajax, tegen Willem II. In die wedstrijd zag ik waarom iedereen hem Appie noemt. Er kleeft iets onbezorgds aan die naam. Appie, zo noem je jongens die je raam kapot-schieten. Ze kijken naar binnen, op zoek naar de bal, je ziet hun ogen en hun lach en je kunt niet kwaad worden.

Zo gingen de andere Ajax-spelers met Abdelhak Nouri om. Als hun Appie. Ik weet dat omdat hij tijdens zijn debuut, tussen al die voorzichtig schuivende spelers, al die behoedzaam manoeuvrerende voetballers, lachend over het veld dwarrelde. Sinds het debuut van Gerald Vanenburg had ik niet meer zo'n drift gezien.

Ik heb die wedstrijd ademloos naar Abdelhak Nouri zitten kijken. Hoe bij elk balcontact het leven door zijn lichaam stroomde. Na vijf minuten wist ik genoeg. Dit was een voetballer die voetbalde omdat hij niets liever wilde. En het was prachtig. Het is altijd een bijna religieuze ervaring als je iemand iets ziet doen wat hij het allerliefste doet.

Abdelhak Nouri voetbalde het liefst bij Ajax. Vooral bij Ajax. Ik herkende een paar oud-Ajacieden in dat kleine lichaampje. Jesper Olsen, Simon Tahamata. Ook zij voetbalden breed lachend. Nooit bang. Altijd op zoek naar iets bijzonders. Eindelijk zag ik weer eens een voetballer die zijn voet op de bal zette en om zich heen keek. Niet iemand van 110 kilo met 105 kilo beenspieren. Het was sierlijk. Abdelhak Nouri liep tijdens de wedstrijd te genieten. Dat zag je en dat zagen de spelers om hem heen.

Ik herinner me vooral één moment tijdens de wedstrijd. Steeds als ik nu aan Abdelhak Nouri denk, zie ik hem naast die stokoude Lasse Schöne staan. Voordat Lasse, uit een schitterende vrije trap, de 4-0 scoort, staat opeens Abdelhak Nouri naast hem. Of hij hem mag nemen. Hij wil scoren tijdens zijn debuut. De weigering van Lasse Schöne. En dan het prachtige, ontroerende gezicht van Nouri, zo zal ik hem blijven zien.

Hij lacht verontschuldigend. Hij heeft het geprobeerd. Nog veel mooier is de reactie van Schöne, die niet boos wordt omdat een jong pikkie de bal wil hebben. Hij snapt de honger van Abdelhak Nouri, die wil doen waar hij al een jongensleven van droomt. Scoren, voor Ajax-supporters. Lasse Schöne schenkt hem de volgende vrije trap. Als Abdelhak Nouri mist, moet hij tien euro betalen. Nouri scoort. En dan de ontlading. Maar vooral de blijdschap bij de andere spelers. Ik zag het: ze hielden van die jongen.

Daarom is Nouri's noodlot zo vreselijk. Dat juist iemand die iedereen vrolijk maakte, iemand die onbevangen aanviel op het leven zelf, zo wreed tot stilstand is gekomen. Daarom grijpt het stilvallen van Nouri mij zo aan. Ik zag een jongen die geen problemen zag. Die door linies wilde dwarrelen. Ik zag hem lachen op clubfoto's.

Nouri was alles wat wij ook willen zijn: iemand die gelooft in geluk en het omarmt als het maar even mogelijk is. Wie naar Abdelhak Nouri keek, begreep opeens heel even waar het in het leven echt om gaat. Niet buigen, maar dartelen. Niet zwijgen, maar jubelen.

Wij zagen zaterdag, toen Nouri door de knieën zakte, onszelf. We bedoelen het ook allemaal zo goed en het kan in een flits eindigen. Nouri schonk ons levensdrift. Liet ons voelen hoe het moet zijn om volmaakt gelukkig te zijn. Dat is een prachtig cadeau. Dank je, Abdelhak Nouri. Ik zal je nooit vergeten.

Zij waren van ons allemaal

Ik moet deze week veel aan Rob de Wit denken. Oud-Utrecht-speler en oud-Ajacië. Rob voetbalde zoals je zelf zou willen kunnen voetballen. Dat je voeten doet wat jij wilt. Dat je kunt doen wat je ter plekke bedenkt. Daarom was het een feest om naar Rob de Wit te kijken. Hij durfde te draaien en te pingelen waar andere spelers voor de makkelijke bal achteruit kozen.

Ik herinner mij nog goed hoe er over Rob de Wit werd gesproken. Ik was 24 jaar oud en als ik naar het stadion liep, hoorde ik het om mij heen. We hadden er weer eentje. Een geniaal, vrolijk genie op de linkerflank. Een linkspoot, in de tijd dat die nog gewoon linksbuiten stonden. Niemand dreigde naar binnen. Je ging buitenom en daarna scoorde je of je gaf in godsnaam dan maar een voorzet.

Aan de carrière van Rob de Wit kwam abrupt een einde door een hersenbloeding. Dat gebeurde tijdens zijn vakantie. De spelers van Ajax stuurden hem een kaartje: 'we wisten niet eens dat je hersens had'. Het bleek veel erger te zijn dan iedereen dacht. Rob de Wit zou nooit meer voor Ajax voetballen.

Rob heette in Amsterdam Robbie. Dat doen Amsterdammers graag, ie achter de naam zetten van mensen van wie ze het meest houden. Jopie, Sjakie, Robbie en Appie. Robbie verscheen af en toe nog eens op de televisie, tijdens een gala of een jubileum van Ajax. En dat deed pijn. Het omslachtig formuleren, de hardnekkige pogingen om nog steeds, al was het maar in woorden, de onbezorgde, dartelende voetballer te zijn. En dat lukte dan niet. Ik kon daar zelf heel moeilijk naar kijken.

Appie is Robbie. Dezelfde onbevangenheid en dezelfde voetbaldurf. Ik heb zojuist nog eens de schijntrap van Abdelhak Nouri bekeken, tijdens een wedstrijd in de UEFA Youth League tegen Spartak Moskou. Na de wedstrijd legt Nouri uit dat hij die beweging van zijn broer had geleerd. Op straat. Je doet alsof je de bal schiet, je tegenstander schrikt en gaat op de grond zitten. Daarna loop je met de bal om hem heen. Daarna houdt het publiek van je. Ze stoten elkaar aan en zeggen: we hebben er weer eentje, hoor.

In allebei de gevallen, bij het hartfalen van Abdelhak Nouri en de hersenbloeding van Rob de Wit, werd er door veel mensen in Nederland hetzelfde gevoeld. Hoe was het mogelijk, dat wat zo vrolijk en zonder angst was, zo abrupt veranderde in stroef leed, in onmachtige verstilling? Allemaal voelden wij de afgelopen week dezelfde vreemde sensatie, die je ook kan overvallen na een begrafenis. Hoe is het mogelijk dat de wereld om je heen gewoon doorraast? Hoe kan het dat Nouri niets meer kan en dat wij de volgende dag alweer antwoord moesten geven op de volgende vragen: bloemkool of broccoli? Witbrood of bruinbrood? Radio 1 of Radio 2?

Dat is wat mij deze week het meest heeft ontregeld, dat alles gewoon weer doorgaat. Dat de *VI* gewoon weer helemaal volstaat met transfernieuws en dat ze bij die en die club heel blij zijn met een nieuwe sponsor. Dat er deze week op allerlei voetbalvelden, tijdens allerlei oefenwedstrijden, weer zal worden gevloekt op de scheidsrechter en dat de supporters van de tegenstander worden bespuugd en bespot.

Dat laatste leek deze week even te veranderen. Zo ver is het blijkbaar gekomen, dat het verdriet van Feyenoord-supporters om Abdelhak Nouri's wrede lot groot nieuws was. Er werd over gesproken alsof het Israëliësch-Palestijns conflict was opgelost. Het medeleven van Feyenoorders werd gezien als een ongelooflijk mooi gebaar. Als een overwinning op de dagelijkse haat.

Je kunt dat zien als iets prachtigs, maar veel gebruikelijker zou het zijn geweest als dit gebaar ons niet eens was opgevallen. Zo werd het nieuws echter niet gebracht. Ook Feyenoord leefde mee, communiceerde Feyenoord via de sociale media. Dat woordje 'ook' zegt alles. Waarom niet gewoon: Feyenoord leeft mee. Hoezo 'ook'?

Abdelhak Nouri en Rob de Wit waren niet van Ajax. Zij waren van ons allemaal. Zo voetbalden zij ook. Abdelhak Nouri haatte niet, hij hield van. Voetbal, alleen maar voetbal.

Daarom hoop ik zo ontzettend dat alle Ajax- en Feyenoord-supporters, in de geest van Abdelhak Nouri, ophouden met dat domme, gecultiveerde haten van alles wat uit een andere stad komt. De Ajax-supporters brachten deze week een indrukwekkend eerbetoon aan Nouri – op een tiental figuren na die de huilende vader van een meter afstand stonden te fotograferen – maar het waren diezelfde supporters die Kenneth Vermeer dood wensten. Nog maar kort geleden bungelde een ex-Ajacië aan een touw uit het supportersvak.

Het zou prachtig zijn als ook clubs ophouden met het cultiveren van dit soort haatgedrag. Dat ze bij Feyenoord gewoon weer het woord Amsterdammer in de mond durven nemen en niet het belachelijke 020. Het zou mooi zijn als je bij AZ en Utrecht mag zeggen dat je hebt genoten van een Ajax-speler. Het zou geweldig zijn als de wedstrijd Ajax - Feyenoord voortaan in de geest van Abdelhak Nouri kan worden gespeeld. Met Feyenoord-supporters op de tribune.

Iedereen die deze week met zijn hart bij Abdelhak Nouri was, zou die switch moeten maken. Denk na waarom Abdelhak Nouri's lot je zo raakt. Als dat is omdat je een prachtige voetballer zag verdwijnen, neem dan die beslissing. Houd van voetballers, houd van doelpunten, bewonder de schoonheid van een passeerbeweging. Of die wordt uitgevoerd door een speler van Ajax of Feyenoord maakt niets uit. Juich om schoonheid en bedenk steeds hoe broos geluk kan zijn.

Liefdadigheid

Dit weekend was ik getuige van een groots moment. Het bewijs dat vrouwenvoetbal eindelijk serieus wordt genomen. Ik zag in de NOS-studio een echte grotemensenvoorbeschouwing op de wedstrijd Engeland-Frankrijk. Twee mensen aan een presentatie-desk, net als bij de mannen. Er was niet gekozen voor een speelse invulling. Want zo ging dat eerst.

De NOS, of welke andere omroep dan ook, stuurde een wilsonbekwame leerling-journalist naar een wedstrijd vrouwenvoetbal. Dat leverde gênante introuweerviews op. Er moest blijkaar vanuit een geinige invalshoek worden geïnterviewd. ‘Lisanne, we zitten hier op een berg vis. Vertel maar wat jij in het dagelijks leven doet.’ Het tragische was dat speelsters half verlegen en half gegeneerd meededen aan dit soort onzin.

Ik ken dat wel. Als ze mij komen filmen of fotograferen willen ze ook dat ik heel hard in een potlood bijt, aan een dakgoot ga hangen of heel boos naar mijn eigen voet kijk. Niemand weet waarom, maar ik zeg altijd braaf ja. Dan ben je van het gezeur af. Dit weekend stond ik nog in het *AD Magazine* met een theezakje uit mijn mond. Ik ben dus wel iets gewend.

Ik herkende, tijdens de geinig gemonteerde filmpjes, het totale ongemak. ‘Desiree, jij speelt in de spits ergens in Zwitserland. Kan je voor ons jodelend om een paar pionnen heen dribbelen met een paar ski’s op je rug?’ En dat deden ze dan maar. Beter heel lullige aandacht dan geen aandacht.

Daarin is iets veranderd. Tijdens dit EK wordt er door de NOS opeens gedaan alsof vrouwenvoetbal net zo belangrijk is als mannenvoetbal. Dat is natuurlijk onzin. Iedereen bij de NOS weet dat er deze maand eventjes keihard opportunistisch mee wordt gesurft op de Oranjegekte. Technisch

heeft elke wedstrijd maximaal het niveau van een mannenvoetbalwedstrijd ergens diep in Nederland, op veld 7, maar wat maakt het uit. Er kijken miljoenen mensen, de stadions zitten vol met feestvierders, dus dan doet de NOS niet lullig. Acteren zij ook gewoon een maand dat het allemaal meeslepend en hoogstaand is.

Nu twijfel ik heel erg of dat wel een goed idee is. Ik kijk en luister nu een paar weken naar de verslaggeving rond het EK en ik verlang opeens intens terug naar de schijtlollige journalistiek die eerst werd bedreven. Tien keer liever zie ik de spits van Oranje schreeuwend door een muur oranje bakstenen lopen om te illustreren dat Engeland een flinke verdediging neer zal zetten, dan dat ik moet kijken naar analisten en journalisten die doen alsof ze vol vuur over vrouwenvoetbal zitten te praten.

Zondag hoorde ik ex-voetbalster Daphne Koster, vlak voor de wedstrijd, het volgende over de kwartfinale Engeland-Frankrijk zeggen. ‘De wedstrijd die straks wordt gespeeld, dat is er wel eentje. Engeland-Frankrijk dat is wel eehhhh, dat is, ja... dat wordt er wel eentje. Dat betekent uiteindelijk dat óf Engeland óf Frankrijk de tegenstander gaat worden van Nederland en voor mij is dat wel een beetje de finale die er aan gaat komen.’

Naast haar zat de dienstdoende NOS-presentator te knikken. Ja, zo was het. Precies in dit ene moment, en zo zijn er nog wel honderden momenten aan te wijzen, zit de kern van mijn bezwaar tegen de gekte die er rond dit EK hangt. Het is allemaal zo onwaarachtig. Het is allemaal zo afgesproken positief. Laat ik het anders zeggen: het is allemaal zo vreselijk niet journalistiek. Het is liefdadigheid.

Want dit had de NOS-boy natuurlijk moeten zeggen na de analyse van Daphne. ‘Dit was het, Daphne? Dit is wat je ons te vertellen hebt? Dat Nederland tegen de winnaar van deze wedstrijd gaat spelen? Daar hebben we je met een taxi voor naar de studio laten komen? Om ons te vertellen dat dit een wedstrijd is? Wat moet het anders zijn? Een paella-pan? En waarom zit je haar opeens heel anders dan vroeger, toen je nog voetbalde? Is dit verdomme waar ik geduldig naar moet luisteren? Iemand die voorspelt dat de winnaar van deze wedstrijd tegen Nederland speelt? Dat weten we al

bijna een halve week! Zit je in een andere tijdzone of zo? Wegwezen. Mijn studio uit. Vort!

Maar dat zei hij niet. Hij knikte en dacht het alleen.

Dat is niet iets bij vrouwenvoetbal alleen. Edwin van der Sar was als analist ook treurigmakend slecht. Hij had bij de grote clubs gekeept, hij had een Europacup gewonnen, hij kende alles vanbinnen en vanbuiten en er kwam helemaal niets uit tijdens zijn analyses. Het gras was groen, een bal kon raar rollen, het bleef voetbal en dat de beste mocht winnen.

Ik denk dat de NOS-journalistiek een grote inschattingsfout heeft gemaakt. Ze hebben, onder druk van de hossende massa en het geld, gekozen voor een positieve insteek, daar waar ze bij het mannenvoetbal juist kiezen voor de kritische insteek.

Als ik vrouw was en in het Nederlands elftal speelde, dan zou ik willen dat ze me net zo behandelen als de mannen. Ik zou de messcherpe en altijd eerlijke Kenneth Pérez willen als analist. Ik zou mij zwaar geschoffeerd voelen door publiek dat juicht om te juichen. Ik zou geen 'meid' willen zijn, maar een voetballer. Ik zou als vrouwelijke prof eerlijkheid willen. Mensen die oprecht, zonder man- of vrouwgedoe, vertellen dat het slecht is als het slecht is. Die op een scherm wijzen en zeggen: kijk, hier had ze zes seconden nodig om de bal te controleren. Dat moet beter.' Ik zou mij zwaar geschoffeerd voelen door al die liefdadigheid. Ik zou boos zijn op Daphne Koster.

Tijdens dit EK kun je als journalist kiezen: je juicht mee of je zwijgt.

Naïviteit

Kees Jansma gaf in het programma *Studio Voetbal* een opvallend antwoord op een vreemde vraag. De kern van de vraag was: is het wel goed voor journalisten en voetballers om aanwezig te zijn bij een WK-loting en een WK-toernooi in Rusland? Moet je dat nu wel doen, als bekend oud-voetballer, met z'n allen op de foto gaan met Vladimir Poetin?

Kees dacht van wel. Hij antwoordde dat het voor een journalist juist een uitgelezen kans is om in het land zelf reportages te kunnen schrijven. Juist naar Rusland, meende ik uit de woorden van Kees te begrijpen. Zo dicht mogelijk naar de bron van het kwaad en daar verslag van doen. En oh ja, tussendoor gezellig in de stadion, op de perstribune, 30 meter van Poetin zelf, naar een voetbalwedstrijd kijken. Even twee keer drie kwartier geen focus op het doodslaan van homoseksuelen en het laten verdwijnen van politieke tegenstanders, maar daarna weer aan de slag met het op onrecht betrappen.

Het verbaasde mij niet. Pierre van Hooijdonk en Kees Jansma waren ook aanwezig in Brazilië, waar complete arme wijken tegen de grond werden gewerkt om een frisse indruk te maken op de rest van de wereld. Armoe en geweld, het bestond even een maand niet meer. Dat werd aangestipt door journalisten, maar ondertussen denderde het voetbalfeest keihard door.

Het is een eeuwenoude discussie. Diep in de vorige eeuw ging de teammanager van het Nederlands elftal, Hans Jorritsma, als topspeler mee naar het WK hockey in Argentinië, waar op dat moment mensen werden gemarteld en politieke tegenstanders uit helikopters werden gesmeten. Jorritsma's daad van verzet: een dagboek bijhouden dat werd gepubliceerd in een Nederlands tijdschrift. Het netto resultaat van zijn actie: Hans Jorritsma keurig

in de rij om voor dezelfde camera als Jorge Rafael Videla naar de wereld te zwaaien en zijn zilveren medaille te weigeren. Het zal niet veel indruk hebben gemaakt op de dictator. Hans was toch maar mooi komen opdagen.

Willem Vissers zat ook aan tafel bij *Studio Voetbal*. Ik ben benieuwd wat zijn toon wordt tijdens dit WK. Willem publiceerde een dag voor zijn optreden bij *Studio Voetbal* een lange reportage over Abdelhak Nouri, die lijkt te gaan over het verdriet, het medeleven en de invloed die Nouri had op zijn omgeving, maar uiteindelijk toch weer heel uitgekookt journalistiek gaat over de vraag wie er eigenlijk schuldig is aan zijn dood. Ik hoop dat Willem deze techniek in Rusland perfectioneert. Doen alsof je echt van de Russen houdt en ondertussen in de krochten van dat land zoeken naar onrecht, schuld en boete.

Wat mij bijna ontroerde was de verregaande naïviteit van Kees, Pierre en Willem. Zij lijken echt te denken dat Nederlandse journalisten een rol van betekenis kunnen spelen voor het vrije Westen. Het doet mij sterk denken aan een dorpskrant die de volgende kop op de voorpagina zet: ‘Nunspeet waarschuwt China nog één keer’. De bekende Hollandse hoogmoed waaide weer eens straf over tafel bij *Studio Voetbal*.

Nederland, beschermer van het vrije gedachtegoed. De luis in de pels. Rusland zal rillen als Willem Vissers en andere journalisten een begeleid rondje door de achterwijken van Moskou mogen maken. Rusland zal vooral de Nederlandse journalisten vrezen, die precies weten wat goed en slecht is.

In de Nederlandse voetbaljournalistiek is Rusland nog steeds het land waar ze nu eenmaal naartoe moeten om hun werk te doen, en is Amerika het beloofde land van de onbepaalde vrijheid. Amerika, waar een zwarte American Footballer wordt ontslagen en verketterd omdat hij niet wil zingen voor de Amerikaanse vlag. Amerika, het land van Trump, de massale slachtpartijen, de homohaat, het racisme, de rednecks, de armoe en de sport.

Nooit hoor ik Nederlandse sportjournalisten eraan twijfelen of ze wel naar Amerika moeten reizen en om eerlijk te zijn: dat is wel consequent. Als het Nederlands elftal zich zou hebben geplaatst voor het WK, dan zou er

een Oranje-optocht van kilometers lang door de straten van Moskou zijn getrokken. Wat zouden we trots zijn geweest als de Russen ons een lekker gek, raar volk hadden gevonden.

De hele Oranje-carrousel zou juichend rondjes hebben gedraaid in Rusland. Tom Egbers, die zondagavond de Ruslandvraag aan Kees Jansma en Pierre van Hooijdonk stelde, zou vanuit een gezellig aangeklede tv-studio in Rusland gezellige gesprekken hebben gehad met Nederlandse voetballers. Wij zouden met z'n allen, zonder enige reserve, hebben gekeken naar sfeerreportages uit Rusland. We zouden het Nederlands elftal hebben aangemoedigd. En die 'we', dat zijn precies dezelfde mensen die met tranen in de ogen en een fotocamera voor dat betraande oog langs de weg stonden om de door Russen uit de lucht geschoten Nederlanders te eren.

Het was een legitieme vraag van Tom aan Pierre van Hooijdonk: zou jij, net als Lineker, Pelé, Maradona et cetera hebben meegewerkt aan deze WK-loting?, en Pierre aarzelde misschien net iets te lang voor hij 'ja' zei, maar de vraag is vooral: zou Tom maar Rusland zijn gegaan? Zou een van de Nederlandse voetballers, na plaatsing voor het WK, zijn twijfels hebben geuit? We zullen dat nooit weten.

Het is vooral de grenzeloze naïviteit en de navelstaarderij van de Nederlandse journalistiek die mij op de lachspieren werken. Zij denken, eenmaal in Rusland, van binnenuit te kunnen schrijven over ernstige misstanden, maar wij weten allemaal waar het uiteindelijk opuit zal draaien: de gewiekste Vladimir Poetin midden in het perscentrum, gezellig op de foto, biertje in de hand, met twaalf Nederlandse journalisten. Het gebeurde onze koning ook. Nederlandse propaganda is Mickey Mouse-gedoe vergeleken bij de beïnvloedingsmachinerie van de Russen.

Ajaxgevoel

Het is nu dinsdagavond, twee uur voor de wedstrijd Juventus - Ajax en we hebben de ergste uitwassen van nationalisme nu wel gehad, hoop ik. Het voorlopige dieptepunt was de halfnaakte oproep van Harry Vermeegen, die een halfuur geleden heel woest naast zes kamerplanten in een – zo te zien – Spaans tuintje van een bij elkaar geschnabbeld huis het hele volk als één man achter Ajax probeerde te krijgen.

Zou Harry een Lederhosen hebben gedragen en op een balkon in München hebben gestaan, dan had hij met zijn vingers in zijn neus de Louis van Gaal Lookalike wedstrijd gewonnen. Nu, heel lullig naast die planten, kreeg Harry's oproep iets treurigs. Hij duwde zijn kop steeds in de camera, waarschijnlijk op zoek naar oude chemie met de veronderstelde miljoenen kijkers en riep daarna ongeveer iets als: 'Mensu, ik worgek, want we zijn toch verdomme met z'n allen achter Ajax en nou hoor ik darter mense benne die hopen dat onze jongens van ons Ajax gaan verliezen maar mensen we zijn vanavond met z'n allen WE, we zijn we, samen zijn we We want WE willen dat we gaan winnen,' etc.

Harry begon tijdens zijn rede steeds minder op Martin Luther King en steeds meer op Mart Smeets te lijken, ook iemand die heel dwingend wilde dat WE een of andere etapewinst vierden alsof we onze schele schoonmoeder feestelijk ter aarde hadden besteld.

Lezers, we kennen elkaar al wat langer en u weet wat ik vind van clubliefde. Alleen mensen die niet van voetbal houden, houden van een club. Ik wil er niets mee te maken hebben, mannen met een bouwvakkersreet onder hun clubshirt die zingen dat hun zojuist voor de zesde keer gedegradeerde club nooit verloren zal gaan. Toch maak ik vandaag een

uitzondering. Ik begin het Ajax-gevoel uit de jaren tachtig en negentig een beetje terug te krijgen.

De tijd dat Ajax jaren lang achter elkaar wedstrijden speelde die ertoe deden. Ook toen waren er uitwassen, die eigenlijk altijd onder dezelfde naam figureerden: Freek de Jonge. Door het schijtlollige gedoe van Freek kon ik onverrichter zake huiswaarts keren omdat een zot, opgehitst door wat anti-nazi propaganda van Freek, een Oostenrijkse keeper een ijzeren staaf in zijn rug gooide.

Dat is nu heel anders. Op de een of andere manier ontroert mij dat, omdat ik denk te weten waarom Ajax opeens een club is die je wilt knuffelen. Het komt door Nouri en het is de dood van Johan Cruijff. Toen de een nog dartelde en de ander nog kroketten voor de hele familie kocht bij de verplaatste FEBO op het Stadionplein, was Ajax een ijskoude club geleid door een ex-keeper met een woordenschat van een leren bal en werd de club technisch geleid door een ex-voetballer die tijdens elk interview het wereldrecord transpireren uit een veel te klein lichaam verbeterde.

Het was allemaal niet fraai. Er werd fiscaal geknokt boven het bewegingloze lichaam van Nouri en er werd gênant getreuzeld met de vernoeming van het stadion naar Johan Cruijff. Pas toen het gezond verstand, de liefde en de trots weer door de aderen gingen stromen, werd Ajax weer Ajax. De verontschuldigen van Ajax aan de familie van Nouri en de manier waarop Johan Cruijff nu wordt geëerd, hebben van de Amsterdamse lefclub opeens een wat menselijker orgaan gemaakt. Je hoeft je niet meer te schamen als je van Ajax houdt.

Zoiets bedoelde Harry ook te zeggen, maar die had net aan het blad van een coca-plant gelikt. Ik zie de hele dag op Twitter de berichten langskomen. Dolgelukkige mensen die hun kaartje fotograferen, foto's van het stadion in Turijn, het bekende dommelullengeschreeuw ergens op een plein. Ik denk dat daar de haat vandaan komt, waar Harry het over heeft. Het doet Feyenoorders en PSV'ers pijn, maar zij zien ook wat ik zie: Ajax doet alles goed. Ook als ze verliezen.

Ajax is opeens menselijk. Klaas-Jan Huntelaar, hij vooral, is het boegbeeld van Ajax. Een geduldige reservespeler die er drie belangrijke doelpunten in jast als het nodig is. De manier waarop hij na de winst op Real Madrid totaal buiten zichzelf de overwinning vierde met de fans. Ajax lijkt de laatste tijd verdomd veel op Feyenoord. Er wordt de club iets gegund.

Bij Ajax spelen jonge jongens die lachen na een overwinning. Dat is het geheim: plezier. Nog een uurtje nu. De laatste alinea's van deze column zullen gaan over de wedstrijd, maar eigenlijk maakt de uitslag niets uit. Ajax heeft al zoveel gewonnen dit jaar.

Vijf minuten na de wedstrijd – er werden hakjes gegeven in het strafschopgebied van Juventus. Er werd gezaalvoetbal tegen een van de grootste clubs ter wereld. Toen maakte het mij al niet meer uit. Zou Ajax hebben verloren, dan nog kon ik voortaan zeggen: ik zag Ajax een nieuw soort voetbal uitvinden. Geen totaalvoetbal, maar vreugdevoetbal. In een kwartfinale de bal aannemen alsof je met je broer op een veldje aan de rand van de stad staat te spelen.

Niet WE hebben gewonnen maar Ajax heeft gewonnen. Wij mochten kijken en Ronaldo mocht kijken. Erik ten Hag legde zijn handen even om Ronaldo's gezicht. Vernederend en bewonderend tegelijk. Het draaiballetje van Donny van de Beek, die in de slow motion de bal lachend nakijkt. WE mochten kijken en WE hoeven nergens met z'n allen achter te gaan staan. Ajax heeft genoeg aan zichzelf, dat is juist zo prachtig.

Voor één keer werkt de gekte op de transfermarkt positief. WE keken naar een team dat weet: nog maar een handvol wedstrijden en dan voetballen we volgend jaar tégen elkaar. Het kan nog, we hebben het gezien: Ajax is een vriendenploeg.

Kleedkamer

Ik vraag me de laatste tijd steeds vaker af of ik een goede jongen was om erbij te hebben in de kleedkamer. Ik denk het wel. Ik zat niemand in de weg. Ik gaf de jongens die wel speelden hun thee aan. Als onze trainer, de vader van onze spits, zei dat we alle ballen op zijn zoon moesten spelen, dan applaudisseerde ik. Als de tweede helft werd gespeeld dan maakte ik de kleedkamer een beetje gezellig. Ik herinner mij een schemerlampje.

Ik was dol op kleedkamers. De geur. Hoe je de veteranenziekte bijna uit de douchekop zag spuiten. Als er een douchekop op zat. Ik keek naar de betegelde vloer in de doucheruimte en dacht: hoeveel mannen hebben hier de urine gewoon langs hun bovenbenen laten lopen terwijl ze shampoo in hun haar smeerden.

Er was maar één shampoo. Voor normaal haar. Mensen met raar haar die gingen maar turnen of wielrennen. Die shampoo zat in een gewone fles. Er stonden geen vreemde zuidvruchten op de fles. De geneeskrachtige werking van de Jakabilivrucht, gecombineerd met de vochtregulerende eigenschappen van de kiwi, bestond nog niet. Sterker nog: de kiwi bestond nog niet. Toen ik voor het eerst een kiwi zag, ergens in de jaren negentig, dacht ik dat iemand het achterhoofd van mijn opa had zitten kleien.

Ik denk deze week veel terug aan de kleedkamers waarin ik mocht verkeren, omdat ik in allerlei babbelprogramma's voetbalkenners hoor zeggen dat Robin van Persie iemand is die je 'er goed bij kunt hebben in de kleedkamer'. Dat was de algemene strekking. Altijd doen, Robin terughalen naar Feyenoord. Prima jongen om erbij te hebben in de kleedkamer.

Nu heb ik het wat ongemakkelijke gevoel dat Robin van Persie zichzelf helemaal niet zo ziet. Robin van Persie heb je er nooit bij. Hij is er, en de rest hangt om hem heen. Zo heb ik Robin van Persie altijd ervaren, als iemand die juist helemaal niet met anderen in de kleedkamer wil zitten. Ik herinner mij dat Robin, tijdens het EK 2012, vlak na een ongelofelijk slechte wedstrijd tegen de Denen, niet met de spelers meeliep naar de kleedkamer. Hij moest even iemand bellen. Robin van Persie stond aan de rand van het veld, meteen na de wedstrijd, met een mobiele telefoon aan zijn oor.

Als je dat al op het veld doet, met alle camera's op je giechel, dan is in de kleedkamer alles mogelijk. Ik sluit niet uit dat Robin van Persie tijdens een tactische bespreking in de rust een pondje garnalen gaat zitten pellen, gewoon omdat hij Robin van Persie is.

Natuurlijk begrijp ik de achterliggende gedachte wanneer mensen zeggen dat je hem er goed bij kunt hebben in de kleedkamer. Robin is een Grote Meneer. Hij scoorde zwevend in de lucht tijdens een WK. Daar dwing je respect mee af bij jonge voetballers. Robin heeft met ongeveer iedereen ruzie gehad in het Nederlands elftal. Ook dat vinden jonge voetballers mooi. Robin heeft gereisd, zat in hele mooie vliegtuigen en voetbalde in Engeland. Daar schijnen de Feyenoorders van Giovanni beter van te gaan voetballen, denken ze.

Ik denk van niet. En Robin van Persie ook niet. Uitgerekend Robin zelf had als jong voetballertje volkomen schijt aan Pierre van Hooijdonk en vernederde hem in een volle Kuip door een vrije trap op te eisen. Als je de door de carrière van Robin van Persie bladert, dan zie je een rode draad: Robin was nooit een teamspeler. Iemand die opzichtig ging lopen mokken als Arjen Robben aan het woord was. Iemand die aan het eind van een WK-toernooi, in een live interview, nogmaals Pierre van Hooijdonk probeerde te vernederen. Omdat Pierre eerlijk was. Robin had, op enkele uitschieters na, niet best gespeeld dat toernooi.

Daarom vraag ik mij werkelijk af of Robin van Persie de gelouterde prof is die Feyenoord bij de hand gaat nemen. En dat komt door dat kleedkamerbeeld. Ik zie het gewoon niet voor me, Robin van Persie, net zoals Dirk

Kuijt, heel hard schreeuwend en tierend in de kleedkamer. Dat zit helemaal niet in hem. Robin van Persie zegt zijn hele carrière maar één ding tegen zijn medespelers: alle ballen op mij, dan komt het goed.

Dat beeld, dat krijg ik maar niet fatsoenlijk in mijn hoofd, adorerende jonge Feyenoorders, opkijkend naar Robin van Persie. Er wordt een denkfout gemaakt. Zo zat de voetbalwereld ooit in elkaar: Nederlandse voetballers die succesvol waren in buitenlandse competities werden verafgood. Dat is waar iedere voetballer van droomde, ooit je koffer in mogen pakken en spelen in Het Buitenland. Iedere speler die in Spanje of Engeland had gespeeld kon terugkeren als een gelouterde prof.

Zo gaat dat allang niet meer. Een geblesseerde spits van PSV is tijdens de winterstop voor 17 miljoen verkocht. Iedere Nederlandse voetballer die bij een van de topclubs twee goede wedstrijden speelt, stijgt 30 miljoen in waarde. Spelers willen alleen nog naar Spanje als ze niet ergens in een klein stadion hoeven te spelen. Nederlandse jonge profs willen spelen in een team dat ook meedoet in Playstation FIFA.

Wesley Sneijder en Rafael van der Vaart hebben gevoeld hoe hun hele carrière in Nederland niets meer waard is. Allebei hebben ze gesmeekt of ze nog een jaartje bij Ajax mochten spelen. Geen interesse.

Dat Feyenoord wel in zee gaat met Robin van Persie, is wonderbaarlijk. Dat Robin van Persie het zelf aandurft is eigenlijk prachtig. Nog steeds dezelfde geldingsdrang. Nog steeds de man die alle vrije trappen gaat nemen. Maar een lekkere jongen voor in de kleedkamer: nee.